

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 835

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 1 octombrie 2018

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 255 din 24 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, precum și ale Legii nr. 20/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996.....	2-4
Decizia nr. 325 din 10 mai 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă	5-6
Decizia nr. 480 din 12 iulie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 alin. (1) din Codul penal	7-10

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Decizia nr. 46 din 18 iunie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	11-16
---	-------

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 255

din 24 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, precum și ale Legii nr. 20/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Danone Producție și Distribuție Produse Alimentare — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.244/2/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.093D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Consiliului Concurenței, doamna Iulia Dăscăluțu, inspector de concurență. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care arată că dispozițiile criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței. Depune concluzii scrise.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Sentința civilă nr. 1.470 din 28 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.244/2/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996**, excepție ridicată de Societatea Danone Producție și Distribuție Produse Alimentare — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii concurenței nr. 21/1996.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 este contrară art. 115 alin. (4) și alin. (6) din Constituție, deoarece adoptarea acesteia s-a făcut fără a exista o situație de urgență, a cărei reglementare să nu suporte amânare, astfel încât să fie consultat și publicul interesat, iar în preambulul ordonanței de urgență nu se face nicio referire la situația extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată, care să determine modificarea unor prevederi ale legii concurenței. În realitate, actul normativ criticat a fost adoptat pentru a acoperi anumite vicii de neconstituționalitate ale altor acte normative în materie și ale căror prevederi au fost preluate prin prezenta ordonanță de urgență, respectiv cele cu privire la cvorumul și la componența membrilor plenului Consiliului Concurenței. Astfel, garanția respectării egalității de tratament, a dreptului la apărare al persoanei investigate și a procesului echitabil o reprezintă participarea acelorași membri ai plenului și la deliberare. Or, aceste drepturi garantate de Constituție și constituite în favoarea persoanei investigate, cuprinse în art. 19 din Legea concurenței nr. 21/1996, au fost modificate prin ordonanța de urgență criticată în prezenta cauză. Ca atare, Guvernul a nesocotit limitările prevăzute de textul constituțional.

7. Mai mult, aprobarea acestei ordonanțe de urgență s-a realizat cu încălcarea art. 115 alin. (5) și art. 76 alin. (1) din Constituție, deoarece Legea nr. 20/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 a fost adoptată cu majoritatea prevăzută pentru legile ordinare, deși modifică prevederi care reglementează în domeniul legii organice, lege care este, de asemenea, neconstituțională.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 50 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 9 decembrie 2014.

13. Potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, în cazul în care instanța de judecată sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din legi sau ordonanțe fără a se pronunța asupra altora, criticate în cadrul aceleiași excepții de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional va analiza excepția de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost ridicată de autorul său. Abia în ipoteza în care instanța judecătorească, prin dispozitivul hotărârii, consideră excepția referitoare la una/unele dintre dispozițiile legale criticate ca fiind inadmisibilă, fiind contrară prevederilor art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, și respinge cererea de sesizare cu această motivare, Curtea Constituțională nu se va pronunța cu privire la această excepție. În această împrejurare, autorul are, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, posibilitatea atacării cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, a soluției de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate (a se vedea Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014).

14. În acest context, Curtea reține că, în prezenta cauză, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din notele scrise ale autoarei excepției de neconstituționalitate, îl constituie dispozițiile art. 50 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, precum și ale Legii nr. 20/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 6 martie 2015. Dispozițiile criticate în mod punctual au următorul cuprins:

— Art. 50 pct. 1: „*Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 3 aprilie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 19, alineatele (1), (2) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:*

«*Art. 19: (1) Consiliul Concurenței își desfășoară activitatea, deliberază și ia decizii în plen sau în comisii. Plenul Consiliului Concurenței se întrunește valabil în prezența majorității membrilor în funcție, dar nu mai puțin de 3 dintre aceștia, și adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor prezenți. Comisia adoptă hotărâri cu majoritatea voturilor membrilor. Plenul adoptă hotărâri asupra chestiunilor de natură economico-administrativă la solicitarea președintelui.*

(2) *Fiecare comisie este formată din 3 membri ai plenului. Președintele Consiliului Concurenței stabilește componența comisiei pentru fiecare caz în parte și îl desemnează pe unul dintre membri pentru a conduce lucrările acesteia. [...]*

(5) *Plenul Consiliului Concurenței va putea delega exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (4) lit. a), b) și c) unei comisii formate din 3 membri ai plenului Consiliului Concurenței.»*

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 76 alin. (1) privind adoptarea legilor, art. 102 alin. (2) privind cooperarea Guvernului cu organismele sociale și art. 115 alin. (4)—(6) referitor la condițiile în care pot fi adoptate ordonanțe de urgență.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile criticate au mai format obiectul

controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 289 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 11 iulie 2017, Decizia nr. 152 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din data de 20 iunie 2017, și Decizia nr. 622 din 13 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 20 ianuarie 2017.

17. Cu acele prilejuri, referitor la Consiliul Concurenței, Curtea a observat că Legea fundamentală nu nominalizează explicit, nu cuprinde reglementări exprese referitoare la această autoritate administrativă autonomă și nici nu impune reglementarea organizării sau funcționării sale prin norme de natura legii organice, ale cărei domenii, stabilite prin art. 73 alin. (3) din Constituție, sunt de strictă interpretare și aplicare. În același timp, Curtea a reținut că dispozițiile art. 117 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora autoritățile administrative autonome se pot înființa prin lege organică, sunt de strictă interpretare (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 16 din 10 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 29 ianuarie 2007), fără a putea fi extinse și cu privire la organizarea și funcționarea unor asemenea autorități. Exigența constituțională privind reglementarea prin lege organică vizează, așadar, doar înființarea Consiliului Concurenței, ca autoritate administrativă autonomă, iar această exigență a fost respectată, având în vedere că Legea concurenței nr. 21/1996 a fost adoptată cu majoritatea cerută pentru legile organice [majoritate prevăzută de art. 74 alin. (1) din Constituție, devenit art. 76 alin. (1) din Constituția republicată în anul 2003]. Astfel, potrivit art. 14 alin. (1) din cap. IV intitulat „Consiliul Concurenței” din Legea nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, „*Se înființează Consiliul Concurenței, autoritate administrativă autonomă în domeniul concurenței, cu personalitate juridică, care își exercită atribuțiile potrivit prevederilor prezentei legi*”.

18. Referitor la condițiile de cvorum și pentru luarea deciziilor de către Plenul Consiliului Concurenței, Curtea a constatat că acestea reprezintă aspecte privind funcționarea Consiliului Concurenței, fără a reglementa cu privire la statutul acestei autorități.

19. Prin Decizia nr. 568 din 15 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 12 noiembrie 2015, Curtea a reținut că reglementarea statutului Consiliului Concurenței se realizează prin norme de natura legii organice, dar procedurile în fața sa, vizate de obiectul excepției de neconstituționalitate, sunt stabilite prin norme de natura legii ordinare. Curtea a precizat că statutul Consiliului Concurenței de autoritate administrativă autonomă și reglementarea acestuia prin lege organică rezultă din art. 117 alin. (3) din Constituție privind înființarea prin lege organică a autorităților administrative autonome, nereferindu-se, așadar, la organizarea și funcționarea sa.

20. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut distincția între noțiuni precum „*organizare*”, „*funcționare*”, „*statut*”. Astfel, prin Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014 asupra propunerii legislative privind revizuirea Constituției României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014, la paragraful 228, Curtea a constatat că propunerea vizează completarea categoriei legilor organice cu privire la legile care reglementează domeniul organizării, funcționării sau statutului unor autorități publice. Cu privire la aceste aspecte, a se vedea și Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 7 martie 2018, paragraful 31 și următoarele.

21. Ca atare, Curtea a observat că, în susținerea criticilor de neconstituționalitate, se pornește de la o premisă greșită, aceea

că reglementările referitoare la organizarea și funcționarea Consiliului Concurenței țin de domeniul legii organice, premisă care, așa cum s-a arătat mai sus, nu își găsește temei în niciuna dintre dispozițiile Constituției. Pe cale de consecință, în condițiile în care Constituția nu cuprinde dispoziții referitoare la reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării Consiliului Concurenței — autoritate administrativă autonomă, ci doar în legătură cu înființarea sa prin lege organică, Curtea nu a reținut criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate.

22. De asemenea, Curtea a stabilit că este posibil ca o lege organică să cuprindă, din motive de politică legislativă, și norme de natura legii ordinare, dar fără ca aceste norme să capete caracter organic, întrucât, altfel, s-ar extinde domeniile rezervate de Constituție legii organice (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 548 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 2 iulie 2008, Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, și Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017). De aceea, Curtea a statuat că printr-o lege ordinară se pot modifica dispoziții dintr-o lege organică, dacă acestea nu conțin norme de natura legii organice, întrucât se referă la aspecte care nu sunt în directă legătură cu domeniul de reglementare al legii organice. În consecință, criteriul material este cel definitoriu pentru a analiza apartenența sau neapartenența unei reglementări la categoria legilor ordinare sau organice (a se vedea și Decizia nr. 53 din 18 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 9 noiembrie 1994, Decizia nr. 88 din 2 iunie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 3 iunie 1998, și Decizia nr. 442 din 10 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2015). În acest context, Curtea a reținut că procedurile în fața Consiliului Concurenței sunt stabilite prin norme de natura legii ordinare, fapt ce a permis Guvernului ca, în baza unei legi de abilitare, să le modifice prin intermediul unei ordonanțe a Guvernului.

23. Referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014, Curtea, prin Decizia nr. 622 din 13 octombrie 2016, a reținut că urgența adoptării acestui act normativ a fost motivată potrivit preambulului său și notei de fundamentare. Astfel, actul normativ criticat a fost adoptat având în vedere necesitatea adaptării legislației naționale în domeniul ajutorului de stat la legislația Uniunii Europene și necesitatea creării unui cadru

legislativ care să garanteze îndeplinirea condiționalităților *ex-ante* impuse de Comisia Europeană României pentru accesarea fondurilor europene în perioada de programare 2014—2020. Guvernul a motivat că prin adoptarea acestei ordonanțe de urgență se dorește implementarea unui mecanism de control, la nivel național, prin care să se stabilească atribuțiile și obligațiile furnizorilor, beneficiarilor și ale Consiliului Concurenței în implementarea măsurilor de natura ajutorului de stat și *de minimis* pentru a se facilita absorbția fondurilor europene și a se evita recuperarea acestora. Considerând că se impune luarea unor măsuri urgente în vederea creării unui cadru legislativ la nivel național care să răspundă solicitărilor Comisiei Europene atât în domeniul ajutorului de stat, cât și în domeniul fondurilor europene, este necesară adoptarea acestei ordonanțe de urgență care să reglementeze modul în care fondurile publice (naționale și europene), destinate mediului de afaceri, sunt folosite.

24. În acest context nu se poate reține nici pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 102 alin. (2) privind cooperarea Guvernului cu organismele sociale, care au fost invocate în corelare cu cele ale art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât autoarea nu motivează, în concret, în ce mod au fost încălcate prevederile constituționale ce reglementează principiul transparenței decizionale la nivelul Guvernului, al cooperării acestuia cu societatea civilă, respectiv care obligații constituționale ce decurg din acest text nu au fost respectate.

25. Referitor la critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 în raport cu art. 115 alin. (5) din Constituție, potrivit căruia „*Ordonanța de urgență cuprinzând norme de natura legii organice se aprobă cu majoritatea prevăzută la articolul 76 alineatul (1)*”, Curtea a constatat că actul normativ nu cuprinde norme de natura legii organice, întrucât se referă la aspecte care nu sunt în legătură cu înființarea Consiliului Concurenței ca autoritate administrativă autonomă (a se vedea Decizia nr. 622 din 13 octombrie 2016).

26. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică, din cele prezentate mai sus, având în vedere că nu s-a reținut afectarea sau încălcarea condițiilor impuse de acest text pentru a putea fi adoptate ordonanțe de urgență, nu se poate constata pretinsa încălcare a acestora.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Danone Producție și Distribuție Produse Alimentare — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.244/2/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 50 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, precum și ale Legii nr. 20/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioניה Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 325

din 10 mai 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (7)
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cezar Mihai în Dosarul nr. 622/179/2016/a1 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.887D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, având în vedere caracterul urgent al anumitor cereri, și poate exclude folosirea căilor de atac atunci când natura cauzei impune o rezolvare urgentă și definitivă. În acest ultim sens, invocă Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 622/179/2016/a1, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Cezar Mihai într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei încheieri a Judecătoriei Babadag prin care s-a dispus suspendarea provizorie a executării silite până la soluționarea cererii de suspendare a executării silite formulate într-un dosar execuțional având ca obiect contestație la executare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât cererea de suspendare provizorie a executării silite se soluționează prin încheiere nesupusă niciunei căi de atac și fără citarea părților.

6. În acest sens, se arată că prin procedura instituită de dispozițiile legale criticate sunt încălcate principiul

contradictorialității și dreptul la apărare, întrucât partea este în imposibilitatea de a se apăra, instanța pronunțându-se doar în baza probelor administrate de contestator, iar dezbaterile nu sunt nici publice și nici contradictorii. De asemenea, este încălcat și dreptul la un recurs, deoarece încheierea pronunțată de președintele instanței ce are ca obiect suspendarea provizorie a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac. Or, căile de atac au drept scop atât verificarea temeiniciei, cât și a legalității hotărârii judecătorești, precum și rolul de a responsabiliza judecătorul fondului.

7. Se mai arată că se încalcă principiul egalității armelor în procesul civil, deoarece contestatorul, spre deosebire de cealaltă parte, beneficiază de serviciile unui avocat, poate formula concluzii scrise și are cunoștință de termenul de judecată. Prin urmare, dispozițiile legale criticate limitează dreptul la un proces echitabil prin nerespectarea oralității și publicității ședinței de judecată, nerespectarea principiului egalității armelor, nerespectarea dreptului la apărare, al desemnării aleatorii a completului de judecată, precum și nerespectarea dreptului la o cale efectivă de atac. Prin posibilitatea președintelui instanței de a suspenda executarea silită în repetate rânduri, fără existența unei căi de atac, se poate da naștere unei practici abuzive.

8. În susținerea excepției se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la dreptul la un proces echitabil, spre exemplu Hotărârea din 19 martie 1997 pronunțată în Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40, sau Hotărârea din 2 mai 2000 pronunțată în Cauza *Condron împotriva Regatului Unit*. De asemenea, se invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008.

9. **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Dacă există urgență și dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauțiunea, instanța poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea depusă potrivit prezentului alineat rămâne indisponibilizată chiar dacă cererea de suspendare provizorie este respinsă și este deductibilă din cauțiunea finală stabilită de instanță, dacă este cazul.*”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, astfel cum acesta se interpretează, potrivit art. 20 din Constituție, și prin prisma dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac din Legea fundamentală.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că soluția legislativă prevăzută de dispozițiile legale criticate potrivit căreia cererea de suspendare provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare se soluționează prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac și fără citarea părților se regăsea în Codul de procedură civilă din 1865 la art. 403 alin. 4, care prevedea că „*în cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță, Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul,*”, dispoziții legale care au format în numeroase rânduri obiect al controlului de constituționalitate, Curtea constatând constituționalitatea acestora (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 459 din 8 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 522 din 27 iulie 2012, sau

Decizia nr. 236 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2006).

17. Astfel, împrejurarea că împotriva încheierii instanței prin care s-a dispus suspendarea provizorie a executării, până la soluționarea cererii de suspendare, nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, la folosirea căilor de atac și la înfăptuirea justiției, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională, cu valoare de principiu, în Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, unde s-a reținut că legea poate exclude folosirea unor căi de atac fie pentru a reduce cheltuielile ocazionate de proces datorită caracterului modic al obiectului în litigiu, fie din motive de celeritate sau de protecție a unor interese sociale, fie pentru că natura cauzei impune o rezolvare promptă și definitivă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 389 din 9 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 19 iunie 2006).

18. Așadar, Curtea reține că soluțiile și considerentele deciziilor menționate se aplică *mutatis mutandis* și în cauza de față.

19. În continuare, având în vedere, pe de-o parte, urgența care impune suspendarea provizorie a executării silite — urgență care nu îngăduie întâzieri generate de exercitarea vreunei căi de atac împotriva încheierii instanței —, iar, pe de altă parte, faptul că măsura provizorie dispusă de instanță nu îl prejudiciază pe creditor în valorificarea pretențiilor sale, acesta beneficiind de toate drepturile și garanțiile procedurale, fiind apărat prin instituirea unei cauțiuni menite să acopere eventualele daune cauzate acestuia prin suspendarea provizorie a executării silite, Curtea reține că această măsură nu este de natură a aduce atingere dreptului persoanei la un proces echitabil.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cezar Mihai în Dosarul nr. 622/179/2016/a1 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 480

din 12 iulie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 alin. (1) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 din Codul penal, excepție ridicată de Iordan Constantin Eugen, Onica Constantin, Rohat V. Valentin și Ilie (fostă Onica) Anișoara în Dosarul nr. 44.195/281/2014* al Judecătoriei Ploiești — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 611D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.188D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 273 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Șuță Liliana în Dosarul nr. 3.187/245/2014* al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

7. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.188D/2017 la Dosarul nr. 611D/2017, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că autorii excepției sunt nemulțumiți de împrejurarea că obiect material al infracțiunii poate fi o declarație dată în fața procurorului, susținere care nu poate fi primită, deoarece procesul penal debutează încă din faza de urmărire penală. De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra unor critici similare prin Decizia nr. 97 din 1 martie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin încheierile din 25 ianuarie 2017 și 14 februarie 2017, pronunțate în dosarele nr. 44.195/281/2014* și nr. 3.187/245/2014*, **Judecătoria Ploiești — Secția penală și Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 din Codul penal și, respectiv, art. 273 alin. (1) din Codul penal.**

10. Excepția a fost ridicată de Iordan Constantin Eugen, Onica Constantin, Rohat V. Valentin și Ilie (fostă Onica) Anișoara și, respectiv, de Șuță Liliana în dosarele de mai sus, având ca obiect soluționarea unor cauze penale în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de măturie mincinoasă.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (1) referitor la realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Potrivit art. 273 alin. (1) din Codul penal, care se regăsește în prezent în titlul IV al Părții speciale al Codului penal intitulat *Infracțiuni contra înfăptuirii justiției*, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau amendă fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă ori în orice procedură în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase ori nu spune tot ceea ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat.

12. În redactarea textului constituțional de referință se regăsește sintagma (cu verbul la reflexiv) „Justiția se realizează”. Un prim argument al neconstituționalității art. 273 alin. (1) din Codul penal rezultă din similitudinea dată de cele două verbe „a înfăptui” și „a realiza”. Rezultă că, între cele două verbe, existând o identitate din punctul de vedere al sensului verbului „a înfăptui” din titlul IV al Codului penal, trebuie interpretat ca având același sens și aceeași finalitate cu verbul „a realiza” din textul constituțional. Or, potrivit prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție, justiția se realizează numai prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar nu prin intermediul organelor de urmărire penală, cum sunt organele de poliție sau parchete.

13. Din perspectiva organelor prin intermediul cărora se realizează actul de justiție, singurele organe ce realizează justiția sunt instanțele judecătorești. Rezultă că, prin raportare la dispoziția constituțională, celelalte organe judiciare menționate în art. 30 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, respectiv organele de cercetare penală ori procurorul, sunt organe specializate ce realizează activitatea judiciară, dar nu realizează funcția de justiție. De aceea, funcția judiciară și activitatea de înfăptuire a justiției nu sunt sinonime și nu pot fi confundate.

14. Așa fiind, întrucât infracțiunea de măturie mincinoasă, în forma prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal, are ca

obiect juridic protejarea relațiilor sociale ce țin de buna înfăptuire a actului de justiție în sensul art. 126 din Constituție, autorii susțin că textul incriminator este constituțional numai în măsura în care noțiunea de *cauză penală, civilă sau orice altă procedură în care se ascultă martori* se referă la acte de înfăptuire a justiției ce se realizează, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, exclusiv de către instanțele de judecată. În concluzie, întrucât justiția se înfăptuiește în România numai în instanțele judecătorești, rezultă că numai declarațiile neadevărate sau omisive date cu rea-credință de martori sub jurământ în fața magistraților judecătorești pot configura infracțiunea de mărturie mincinoasă a faptă îndreptată împotriva actului de justiție.

15. **Judecătoria Ploiești — Secția penală**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

16. **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în accepțiunea art. 126 alin. (1) din Constituție, instanțele judecătorești interpretează legea în mod necesar în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. Acestea sunt, însă, ținute să aplice nu numai legislația internă, cât și pe cea internațională ratificată de România, inclusiv Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Competența instanțelor de judecată de a interpreta dispozițiile legale a căror aplicare o fac, precum și dreptul cetățenilor de a formula cereri de chemare în judecată pentru apărarea drepturilor nu pot fi restricționate de nicio instituție a statului, fiind consacrate în art. 52 și 126 din Legea fundamentală. O persoană poate fi audiată ca martor în tot cursul procesului penal, adică atât în faza de urmărire penală, cât și în faza cercetării judecătorești. Indiferent de stadiul procesului în care sunt audiați, martorii, conform art. 120 alin. (2) lit. d) din Codul de procedură penală, au obligația de a da declarații conforme cu realitatea, atrăgându-li-se atenția că legea pedepsește infracțiunea de mărturie mincinoasă.

17. Infracțiunea de mărturie mincinoasă constă în fapta martorului care, într-o cauză penală, indiferent de stadiul procesului, urmărire penală sau judecată, face afirmații mincinoase sau nu spune tot ceea ce știe privitor la împrejurările esențiale asupra cărora a fost întrebat. Rațiunea avută în vedere la edictarea de către legiuitor a normei criticate este aceea de a-l pedepsi pe martorul care, în cauzele penale, indiferent de stadiu, urmărire penală sau judecată, face afirmații mincinoase care pot conduce la stabilirea unei stări de fapt greșite. Împrejurarea că martorul care face declarații mincinoase în cursul urmăririi penale săvârșește infracțiunea de mărturie mincinoasă nu contravine prevederilor art. 126 din Constituție, în condițiile în care, tot instanțele de judecată, în virtutea prevederilor art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, sunt cele care stabilesc dacă sunt ori nu întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

19. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție,

justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar art. 273 din Codul penal nu conține nicio dispoziție de natură a afecta acest principiu.

20. Principiul realizării justiției de către instanțele judecătorești nu exclude participarea la procesul penal și la realizarea actului de justiție și a altor persoane decât instanțele de judecată (organe de cercetare penală, procuror, martori, experți, interpreți etc.), în scopul sprijinirii activității instanței de aflare a adevărului în vederea soluționării cauzei.

21. Prerogativele încredințate procurorului de către legiuitor, privind administrarea și aprecierea probelor în cursul urmăririi penale, reprezintă o expresie a rolului Ministerului Public stabilit de prevederile art. 131 din Constituție. Astfel, Ministerului Public, prin procurori, îi revine sarcina ca, în faza de urmărire penală, să caute, să administreze și să aprecieze probele care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea tuturor împrejurărilor pentru justa soluționare a cauzei, iar împiedicarea desfășurării activității acestora prin ascunderea sau denaturarea adevărului reprezintă o faptă îndreptată împotriva realizării actului de justiție, așa cum este reglementat de normele constituționale, fiind sancționată de legiuitor ca atare.

22. Așadar, depunerea unei mărturii mincinoase, chiar și în faza de urmărire penală este de natură a împiedica organele judiciare să își desfășoare activitatea în scopul aflării adevărului și al contribuiri la înfăptuirea actului de justiție, iar incriminarea acestei fapte constituie o garanție a principiului înfăptuirii actului de justiție de către instanțele de judecată, nicidecum o încălcare a sa, precum și a art. 131 din Constituție privind rolul Ministerului Public de a reprezenta interesele generale ale societății și de a apăra ordinea de drept, drepturile și interesele cetățenilor.

23. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale. Astfel, art. 126 din Constituție statuează asupra principiului separației puterilor în stat, din care rezultă că justiția se realizează exclusiv prin autoritatea judecătorească. Prevederile legale care guvernează activitatea instanțelor judecătorești și fixează poziția lor față de lege acceptă în mod unanim că „atribuțiile judecătorului implică identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, astfel încât legiuitorul aflat în imposibilitate de a prevedea toate situațiile juridice lasă judecătorului, investit cu puterea de a spune dreptul, o parte din inițiativă. Astfel, în activitatea de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără a avea competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu” (Decizia nr. 838 din 27 mai 2009).

24. Prin reglementarea infracțiunii de mărturie mincinoasă, legiuitorul a înțeles să protejeze relațiile sociale referitoare la înfăptuirea justiției, relații care presupun sinceritate din partea celor ascultați ca martori ori folosiți ca experți sau interpreți în cauzele penale, civile sau orice altă procedură. În cazul în care se acceptă interpretarea propusă de către autorii excepției de neconstituționalitate, se va restrânge sfera de aplicare a textului criticat, astfel încât faptele săvârșite în cadrul celorlalte funcții judiciare vor rămâne nepedepsite, situație contrară și neconformă cu spiritul legii penale.

25. În ceea ce privește afirmația potrivit căreia justiția nu se înfăptuiește prin intermediul organelor de urmărire penală, cum

sunt organele de poliție și procurorii, Avocatul Poporului menționează că potrivit art. 131 alin. (1) din Constituție organul de urmărire penală este obligat să aibă un rol activ pentru aflarea adevărului și lămurirea cauzei sub toate aspectele în vedere unei juste soluționări a acesteia. De altfel, unul dintre principiile fundamentale ale legii procesuale penale este „aflarea adevărului”, organele judiciare având obligația legală de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana suspectului sau inculpatului.

26. În plus, este de competența legiuitorului să stabilească aspecte care privesc modul de desfășurare a procesului, în acord cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

27. Se arată că, în notele scrise, autorii excepției din Dosarul nr. 611D/2017 nu formulează o veritabilă critică de constituționalitate, întrucât solicită o clarificare a situației, respectiv dacă infracțiunea de sperjur trebuie sancționată numai atunci când vizează exclusiv înfăptuirea actului de justiție sau și atunci când vizează ansamblul tuturor normelor ce reglementează activitatea de realizare a tuturor funcțiilor judiciare. Sub acest aspect, Guvernul precizează că interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării reprezintă o competență specifică ce revine Înaltei Curți de Casație și Justiție și nu poate face obiectul unei excepții de neconstituționalitate.

28. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

29. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

30. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 273, respectiv art. 273 alin. (1) din Codul penal cu denumirea marginală *Mărturia mincinoasă*. Din considerentele actului de sesizare, precum și din notele scrise ale autorilor excepției rezultă că acestea vizează numai dispozițiile art. 273 alin. (1) din Codul penal referitoare la sintagma „cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori”, motiv pentru care obiectul excepției urmează a fi restrâns în mod corespunzător. Dispozițiile legale criticate în ambele dosare au următorul conținut: „(1) *Fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă*”.

31. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 126 alin. (1) referitor la realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

32. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său, din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 97 din 1 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 29 iunie 2018, paragrafele 33—39, s-a observat că autorii excepției au plecat de la premisa unei egalități între termenul „justiție” folosit de Legea fundamentală și același termen folosit de legiuitor în Codul penal, cu referire la infracțiunile contra înfăptuirii justiției. În ceea ce privește Legea fundamentală, Curtea a reținut că, într-adevăr, dispozițiile art. 126 alin. (1) dispun în sensul că „*justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

33. Interpretând aceste dispoziții constituționale, Curtea Constituțională a constatat că instanța de judecată beneficiază, în mod exclusiv, de *jurisdictio și imperium*, adică de puterea de a „spune” dreptul și de a impune executarea unor pedepse penale prin intermediul hotărârilor pronunțate, în materie penală, precum și executarea forțată a hotărârilor/a da hotărâri cu putere de executare silită, în materie civilă (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 23; Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, paragraful 23).

34. Pe de altă parte, Curtea a reținut că dispozițiile art. 273 alin. (1) din Codul penal reglementează infracțiunea de „Mărturie mincinoasă”, infracțiune care se regăsea, într-o variantă asemănătoare, în cuprinsul art. 260 din Codul penal din 1969. **Infracțiunea de „Mărturie mincinoasă”** face parte din **titlul IV al Părții speciale a Codului penal** cu denumirea marginală „**Infracțiuni contra înfăptuirii justiției**”.

35. În continuare, Curtea a observat că obiectul juridic generic al tuturor infracțiunilor contra înfăptuirii justiției îl reprezintă ansamblul relațiilor sociale care se constituie și se desfășoară în legătură cu asigurarea legalității, independenței, imparțialității și fermității în procesul de înfăptuire a actului de justiție. În ceea ce privește infracțiunea de mărturie mincinoasă, Curtea a reținut că obiectul juridic special al acesteia este reprezentat de activitatea de înfăptuire a justiției sub aspectul administrării mijloacelor de probă în vederea stabilirii adevărului juridic, ceea ce presupune o participare corectă și loială la acest proces a celor care au informații ce pot conduce la dezlegarea pricinii ori constatării vinovăției sau nevinovăției unei persoane. În ceea ce privește celelalte infracțiuni din acest titlu al Codului penal, Curtea a observat, de exemplu, că, în cazul infracțiunii de nedenunțare, obiectul juridic special este reprezentat de valoarea socială cu privire la sesizarea organelor judiciare, iar în cazul infracțiunii de evadare, obiectul juridic îl formează relațiile sociale cu privire la înfăptuirea justiției sub aspectul autorității actelor judiciare și al respectării de către persoanele supuse unor măsuri de reținere sau deținere a dispozițiilor organelor judiciare.

36. Curtea a constatat că fiecare normă juridică ce definește infracțiunile cuprinse în titlul IV — „Infracțiuni contra înfăptuirii justiției” din Codul penal vine să ocrotească un aspect, o componentă a domeniului justiției. Aceasta deoarece, chiar dacă atributul înfăptuirii justiției este doar de competența instanțelor judecătorești, participarea la realizarea justiției nu este plasată exclusiv în sfera de competență a acestora.

37. Așa fiind, Curtea a apreciat că semnificația **conceptului de „justiție”** poate fi privită din **două perspective. Perspectiva restrânsă** corespunde prevederilor art. 126 alin. (1) din

Constituție și se raportează numai la activitatea de soluționare a cauzelor de către Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești prevăzute de lege. **Perspectiva largă** a conceptului are în vedere, pe lângă activitatea propriu-zisă a instanțelor judecătorești, și alte activități care contribuie la înlăptuirea justiției, de exemplu urmărirea penală sau executarea hotărârilor judecătorești.

38. Astfel, conceptul de „justiție” privit din perspectivă constituțională nu este incident în cazul infracțiunilor contra înlăptuirii justiției reglementate de Codul penal. Aceste infracțiuni au în vedere accepțiunea largă a conceptului de „justiție” determinată de obiectul ocrotirii penale atât a funcțiilor și activităților prin care se înlăptuiește propriu-zis justiția, dar și a celor complementare pe care aceasta le presupune. Având în vedere aceste aspecte, Curtea a constatat că nu poate fi reținută critica autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 273 alin. (1) din Codul penal necontravenind prevederilor art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală.

39. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat decizia mai sus menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

40. Distinct de argumentele arătate mai sus, Curtea mai constată că principiul realizării justiției de către instanțele judecătorești nu exclude participarea la procesul penal și la realizarea actului de justiție și a altor persoane decât instanța de judecată (organe de cercetare penală, procuror, martori, expert, interpret etc.), în scopul sprijinirii activității instanței de aflare a adevărului în vederea soluționării cauzei.

41. Prerogativele încredințate procurorului de către legiuitor, privind administrarea și aprecierea probelor în cursul urmăririi penale, reprezintă o expresie a rolului Ministerului Public stabilit

de prevederile art. 131 din Constituție. Astfel, Ministerului Public, prin procurori, îi revine sarcina ca în faza de urmărire penală să caute, să administreze și să aprecieze probele care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea tuturor împrejurărilor pentru justa soluționare a cauzei, iar împiedicarea desfășurării activității acestora prin ascunderea sau denaturarea adevărului reprezintă o faptă îndreptată împotriva realizării actului de justiție, așa cum este el reglementat de normele constituționale, fiind sancționată de legiuitor ca atare.

42. Așadar, depunerea unei mărturii mincinoase, chiar și în faza de urmărire penală este de natură a împiedica organele judiciare să își desfășoare activitatea în scopul aflării adevărului și al contribuirii la înlăptuirea actului de justiție, iar incriminarea acestei fapte constituie o garanție a principiului înlăptuirii actului de justiție de către instanțele de judecată, nicidecum o încălcare a sa, precum și a art. 131 din Constituție privind rolul Ministerului Public de a reprezenta interesele generale ale societății și de a apăra ordinea de drept, drepturile și interesele cetățenilor.

43. În plus, prin reglementarea infracțiunii de mărturie mincinoasă, legiuitorul a înțeles să protejeze relațiile sociale referitoare la înlăptuirea justiției, relații care presupun sinceritate din partea celor ascultați ca martori ori folosiți ca experți sau interpreți în cauzele penale, civile sau în orice altă procedură în care se ascultă martori. În cazul în care s-ar accepta interpretarea propusă de către autorii excepției de neconstituționalitate s-ar restrânge nejustificat sfera de aplicare a textului criticat, astfel încât faptele săvârșite în cadrul exercitării celorlalte funcții judiciare ar rămâne nepedepsite, situație contrară și neconformă cu spiritul legii penale.

44. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iordan Constantin Eugen, Onica Constantin, Rohat V. Valentin și Ilie (fostă Onica) Anișoara în Dosarul nr. 44.195/281/2014* al Judecătoriei Ploiești — Secția penală și de Șuță Liliana în Dosarul nr. 3.187/245/2014* al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 273 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Ploiești — Secția penală și Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 iulie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 46

din 18 iunie 2018

Dosar nr. 575/1/2018

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voichecki	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Viorica Cosma	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țândăreanu	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Ana Hermina Iancu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 575/1/2018 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal privind dezlegarea următoarelor probleme de drept:

„a) dacă la data de 22 octombrie 2011 erau în vigoare dispozițiile anexei nr. V «Familia ocupațională de funcții bugetare „diplomație”» (cap. IV «Salarizarea în valută și alte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate» și cap. V «Nomenclatorul funcțiilor și coeficienților de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate») din Legea-cadru nr. 284/2010;

b) dacă din interpretarea textului art. 67 alin. (4) din Legea-cadru nr. 495/2004 (modificat prin Legea nr. 334/2007) rezultă că anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 conține dispoziții incompatibile/contrare anexei nr. 4 la Legea nr. 495/2004;

c) în situația în care s-ar aprecia ca prin art. 67 alin. (4) din Legea nr. 495/2004 nu s-a abrogat anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 să statueze de către Înalta Curte de Casație și Justiție dacă anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 a fost abrogată prin Legea-cadru nr. 330/2009, respectiv prin Legea-cadru nr. 284/2010;

d) dacă după intrarea în vigoare a Legii nr. 334/2007 de modificare a anexa nr. 4 la Legea nr. 495/2004 (în vigoare în luna decembrie 2009 și care conține coeficienți identici cu cei prevăzuți ulterior de Legea-cadru nr. 330/2009 și Legea-cadru nr. 284/2010), respectiv și după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010, dispozițiile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 22/2004 coroborate cu prevederile anexei nr. 5 la Hotărârea Guvernului nr. 172/2003 (Hotărârea Guvernului nr. 515/2006) au reglementat/reglementează expres aplicarea dispozițiilor anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995”.

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea de la 19 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 31.173/3/2015**, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept menționate.

2. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 28 februarie 2018, cu nr. 575/1/2018.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. Art. 519 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și, asupra acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

4. Din încheierea de sesizare pronunțată de instanța de trimitere nu rezultă normele de drept intern în privința căreia se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile.

IV. Expunerea succintă a procesului

5. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal la data de 24.08.2015, cu nr. 31.173/3/2015, reclamantul A a solicitat în contradictoriu cu pârâțul B obligarea pârâțului la:

— plata diferenței de drepturi salariale (salariul lunar în valută) pentru perioada 22.10.2011—15.07.2015, reprezentând diferența dintre drepturile convenite, calculate corect în funcție de coeficientul de ierarhizare 4,20 prevăzut în cap. V din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010 coroborat cu prevederile anexei nr. 5 (nepublicată) a Hotărârii Guvernului nr. 172/2003 și Hotărârea Guvernului nr. 22/2004 (ca urmare a echivalării funcției militare prevăzute cu grad de locotenent-colonel cu funcția civilă „consilier diplomatic clasa a II-a”), și drepturile salariale primite efectiv, drepturi care au fost calculate în funcție de coeficientul de ierarhizare 2,80 prevăzut în anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995, această diferență de drepturi bănești urmând să fie achitată în valută, precum și a dobânzii legale de la data scadenței până la data plății efective;

— plata diferenței de drepturi în valută reprezentând diferența dintre indemnizația lunară în valută pentru soția C, aflată în întreținere în străinătate, convenită pentru perioada 22.10.2011—15.07.2015, calculată corect conform cap. IV lit. B pct. 4 lit. d) din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010 (indemnizație în quantum de 25% din salariul lunar în valută al soțului aflat în misiune permanentă în străinătate, calculat corect prin aplicarea coeficientului de ierarhizare 4,20 prevăzut în cap. V din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010), și drepturile efectiv încasate, pârâțul B stabilind o indemnizație de 25% din salariul lunar calculat eronat, în funcție de coeficientul de ierarhizare 2,80 prevăzut în anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995, această diferență de drepturi bănești urmând să fie achitată în valută, precum și la plata dobânzii legale de la data scadenței până la data plății efective;

— plata diferenței de drepturi bănești în valută aferente indemnizației de reprezentare în valută (prima de instalare), diferență ce rezultă din calculul corect al salariului în valută conform prevederilor cap. V din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010, în funcție de coeficientul de ierarhizare 4,20 prevăzut în cap. V din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010 și suma efectiv încasată, calculată în funcție de coeficientul de ierarhizare 2,80, prevăzut în anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995, această diferență de drepturi bănești urmând să fie achitată în valută, precum și la plata dobânzii legale de la data scadenței până la data plății efective;

— plata diferenței de drepturi bănești în lei (indemnizație lunară pe familie, pentru acoperirea cheltuielilor de întreținere a locuinței deținute în proprietate în țară) neacordate în mod nelegal, în perioada 22.10.2011—15.07.2015, respectiv

diferența dintre drepturile convenite conform prevederilor cap. IV pct. 6 alin. (1) lit. c) din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010 și drepturile primite efectiv, stabilite conform prevederilor art. 6 alin. (1) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 837/1995, această diferență de drepturi bănești, calculate în lei urmând să fie actualizată cu indicii de inflație de la data scadenței până la data plății efective;

— plata indemnizației de 25% din salariul în valută pentru exercitarea atribuțiilor suplimentare postului internațional încadrat, respectiv pentru exercitarea atribuțiilor de certificare a tuturor documentelor pentru „bun de plată”, conform Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.792/2002, pentru perioada 22.10.2011—15.07.2015, indemnizație neacordată în mod nelegal, temeiul legal al acordării acestei indemnizații fiind art. 142 din Ordinul ministrului apărării nr. M172/2007 (nepublicat) și cap. IV pct. 5 alin. (3) din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010.

6. Prin Sentința civilă nr. 757 din 8.02.2017, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 31.173/3/2015 ** a fost admisă în parte excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru intervalul 22.10.2011 — 21.08.2012, a fost respinsă cererea pentru acest interval ca prescrisă și respinsă în rest cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

7. Pe fondul cauzei s-a reținut că reclamantul a fost trimis în misiune permanentă în străinătate, fiind încadrat de la 22.10.2011 pe postul de șef secție planificare, coordonare și sprijin la Centrul de excelență pentru geniu Mileng Coe, Ingolstadt, Germania, fiind însoțit de soția și fiica sa.

8. Actul de numire a fost motivat din punctul de vedere al salarizării prin indicarea următoarelor acte normative: Hotărârea Guvernului nr. 837/1995, Hotărârea Guvernului nr. 22/2004, Legea nr. 118/2010, Legea-cadru nr. 284/2010 și Legea nr. 285/2010.

9. În ceea ce privește asimilarea funcției militare deținute de reclamant cu funcția civilă specifică Ministerului Afacerilor Externe, aceea de consilier diplomatic clasa a II-a, aceasta decurge din dispozițiile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 22/2004, potrivit cu care salarizarea, fondurile necesare cazării și alte drepturi în valută și în lei, ce revin personalului prevăzut la art. 1, se asigură potrivit dispozițiilor legale și conform echivalărilor prevăzute în anexa nr. 5 la Hotărârea Guvernului nr. 172/2003 privind adaptări instituționale în perspectiva aderării României la N.A.T.O. în sfera de aplicare a acestui text de lege se regăsește personalul militar și civil trimis de B la reprezentanțele României pe lângă organizațiile internaționale, în structurile comandamentelor, agențiilor și instituțiilor N.A.T.O. sau ale Uniunii Europene, precum și la alte organizații internaționale/regionale militare sau civile ori la alte instituții din străinătate, astfel cum prevede art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 22/2004. Totodată, conform art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 22/2004, anexa nr. 5 la Hotărârea Guvernului nr. 172/2003 a fost înlocuită cu anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 22/2004.

10. De altfel, faptul că funcția militară deținută de reclamant a fost asimilată, în vederea stabilirii drepturilor salariale în valută, pe durata misiunii permanente în străinătate, cu cea de consilier diplomatic clasa a II-a, nu a fost contestat în cauză, reclamantul confirmând acest aspect în acțiunea introductivă.

11. Chestiunea, de rezolvarea căreia depinde soluționarea prezentei cauze și asupra căreia poartă disputa dintre părți, vizează identificarea normelor juridice care au configurat baza legală a salariului reclamantului, norme active în ordinea juridică existentă la momentul trimiterii reclamantului în misiune și în timpul desfășurării acesteia.

12. La momentul plecării reclamantului în misiunea permanentă în străinătate, 22.10.2011, precum și ulterior, contrar celor precizate de reclamant, Hotărârea Guvernului

nr. 837/1995 era în vigoare, nefiind abrogată indirect prin Legea nr. 495/2004.

13. Comparând sfera de reglementare a Hotărârii Guvernului nr. 837/1995 cu cea a Legii nr. 495/2004, reiese că acestea nu se suprapun, sens în care nu poate opera abrogarea indirectă.

14. Astfel, conform art. 5 alin. (1) din Legea nr. 495/2004 beneficiază de drepturile enumerate personalul trimis în misiune permanentă la misiunile diplomatice, la oficiile consulare și la institutele culturale românești din străinătate de către Ministerul Afacerilor Externe, precum și de către celelalte ministere, organe și instituții de specialitate ale administrației publice centrale, denumite în continuare *unități trimitătoare*.

15. Potrivit art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 beneficiază de drepturile enumerate personalul trimis în misiune permanentă în străinătate la misiunile diplomatice, la oficiile consulare și la alte reprezentanțe ale României în străinătate de către Ministerul Afacerilor Externe, precum și de către celelalte ministere, organe și instituții de specialitate ale administrației publice centrale, denumite în continuare *unități trimitătoare*, în condițiile prevăzute de prezenta hotărâre.

16. Cele două acte normative diferă parțial din punctul de vedere al sferei de reglementare, Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 reglementând și situația personalului trimis în misiune permanentă și la alte reprezentanțe ale României în străinătate, Legea nr. 495/2004 referindu-se la personalul trimis în misiune permanentă în străinătate strict la misiunile diplomatice, oficiile consulare și la institutele culturale românești în străinătate.

17. Observând faptul că centrul N.A.T.O. de excelență pentru genii MILENG-COE, Ingolstadt, Germania, nu se încadrează în niciuna dintre instituțiile prevăzute expres de Legea nr. 495/2004, rezultă că devin aplicabile prevederile Hotărârii Guvernului nr. 837/1995.

18. Potrivit art. 3 din acest act normativ salariile lunare în valută ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate se stabilesc în raport cu nivelul salariului funcției de portar, luat ca bază de calcul în quantum net, quantumul salariilor lunare în valută pentru această funcție, pe fiecare țară, fiind prevăzute de anexa nr. 1 a acestui act normativ. Totodată, modul de calcul al drepturilor salariale în valută, cuvenite personalului trimis în misiune permanentă în străinătate, este prevăzut de art. 3 alin. (3) și constă în aplicarea coeficienților de ierarhizare prevăzuți în anexa nr. 2 asupra salariilor în valută stabilite pentru funcția de portar.

19. Pârâta a stabilit drepturile salariale cuvenite reclamantului în acord cu aceste dispoziții legale, pe baza unui coeficient de ierarhizare de 2,80, corespunzător funcției de consilier diplomatic clasa a II-a.

20. Instanța a apreciat că pârâta a utilizat în mod corect coeficientul de 2,80 în acord cu dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 837/1995, act normativ în vigoare la data plecării reclamantului în misiunea permanentă și aplicabil în situația acestuia, astfel cum s-a arătat mai sus.

21. Mai mult, o dispoziție legală expresă, cu relevanță directă pe aspectul analizat și care consolidează raționamentul expus mai sus, se regăsește la art. 20 alin. (4) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 837/1995, conform căruia, în vederea ducerii la îndeplinire a obligației prevăzute la alin. (1), unitățile trimitătoare vor stabili durata maximă de predare-primire a atribuțiilor, fără a depăși 10 zile calendaristice pentru personalul diplomatic și pentru personalul din Ministerul Apărării Naționale care încadrează funcții de reprezentant militar, șef al secțiunii de apărare, loțiitor al reprezentantului militar, șef de birou/compartiment sau ofițer de stat major în cadrul structurilor de reprezentare militară în străinătate.

22. Ceea ce prezintă semnificație juridică în speță, din cadrul textului enunțat, este referirea la personalul militar din cadrul B

(în care se încadrează și reclamantul din prezenta cauză), rezultând, deci, incidența Hotărârii Guvernului nr. 837/1995 în cazul personalului militar B.

23. Instanța a respins susținerile reclamantului, referitoare la faptul că drepturile sale salariale se impuneau a fi stabilite conform Legii-cadru nr. 284/2010. Pentru perioada 2010—2015, legile anuale de aplicare etapizată a legii-cadru au exclus aplicarea coeficienților de ierarhizare prevăzuți de Legea-cadru nr. 284/2010, pretențiile deduse judecătii pentru perioada 22.08.2012—15.07.2015 fiind neîntemeiate.

24. Capetele 2 și 3 de cerere au fost respinse față de motivarea în fapt și drept a primului capăt de cerere, fiind accesorii acestuia. Totodată, capătul 4 de cerere a fost considerat neîntemeiat, având în vedere că s-a stabilit aplicarea dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 837/1995 în privința drepturilor ce se cuveneau reclamantului pentru perioada în care s-a aflat în misiune permanentă în străinătate.

25. În ceea ce privește capătul 5 al cererii, reclamantul a susținut că, potrivit Ordinului ministrului apărării nr. M172/2007, indemnizația de 25% din salariul în valută trebuia să i se acorde pentru că a desfășurat activități suplimentare, ce excedau funcției sale, acestea fiind menționate expres în punctul 5 al Raportului de numire C.A. — 10.374 din 10.08.2011, or aceste susțineri nu pot fi permise.

26. Prin raportul de numire s-a stabilit cadrul în care reclamantul urmează să desfășoare misiunea permanentă în străinătate, fiind stabilit înainte ca acesta să plece în misiune. Astfel, acest raport, împreună cu fișa postului internațional încadrat de reclamant, stabilesc atribuțiile pe care reclamantul trebuia să le îndeplinească.

27. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul, iar în cadrul soluționării acestei căi de atac s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și suspendarea soluționării recursului până la pronunțarea unei hotărâri prealabile.

V. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

28. În speță, chestiunea de drept în discuție privește aplicabilitatea în cazul personalului B trimis în misiuni N.A.T.O. a coeficienților de ierarhizare prevăzuți de Legea nr. 495/2004, modificată prin Legea nr. 334/2007, și nu a coeficienților de ierarhizare din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 și care, în condițiile în care conține dispoziții contrare anexei nr. 4 la Legea nr. 495/2004, ar fi fost abrogată implicit prin acest act normativ și prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și apoi prin Legea-cadru nr. 284/2010.

29. Cu alte cuvinte, chestiunea ce trebuie dezlegată este dacă, în urma adoptării dispozițiilor legislative pentru stabilirea drepturilor salariale ale personalului diplomatic, prin anexa nr. 4 la Legea nr. 495/2004 și prin aplicarea ulterioară a Legii-cadru nr. 330/2009 și apoi a Legii-cadru nr. 284/2010, coeficienții de ierarhizare prevăzuți de anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 nu se mai aplică, fiind abrogată implicit, funcția militară fiind echivalentă funcției diplomatice, atribuțiile personalului militar trimis în misiuni N.A.T.O. fiind suplimentare și asemănătoare celor care se aflau în misiune diplomatică.

30. Curtea de Apel București a constatat că sunt îndeplinite condițiile cumulative de admisibilitate a cererii de sesizare, fiind formulată în cursul judecătii, în fața unui complet de judecată investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, de chestiunea de drept ce se solicită a fi lămurită depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, având în vedere obiectul cererii de chemare în judecată, soluția pronunțată de instanța de fond și motivele de recurs invocate, iar problema de drept nouă, asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nestatuând și nici nefăcând obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

VI. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

31. La data de 21.11.2017, recurentul-reclamant a solicitat, în temeiul art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și suspendarea soluționării recursului până la pronunțarea hotărârii prealabile.

32. Recurentul a susținut că în speță sunt incidente dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, având în vedere faptul că sunt mai multe chestiuni de drept, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, chestiuni noi și asupra cărora Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu fac obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare.

33. Astfel, din perspectiva faptului că baza legală aplicabilă cuantumului drepturilor bănești solicitate a fost stabilită de către pârât prin raportare la actele normative în vigoare la nivelul lunii decembrie 2009, dată la care erau în vigoare dispozițiile Legii nr. 495/2004, în speță anexa nr. 4 (astfel cum aceasta fusese modificată prin Legea nr. 334/2007), recurentul a solicitat înaintarea spre analiza Înaltei Curți de Casație și Justiție a următoarelor chestiuni de drept:

a) dacă la data de 22 octombrie 2011 erau în vigoare dispozițiile anexei nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «diplomație»” (cap. IV „Salarizarea în valută și alte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate” și cap. V „Nomenclatorul funcțiilor și coeficienților de ierarhizare pentru determinarea salariilor în valută pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate”) din Legea-cadru nr. 284/2010;

b) dacă din interpretarea textului art. 67 alin. (4) din Legea nr. 495/2004 (modificat prin Legea nr. 334/2007) rezultă că anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 conține dispoziții incompatibile/contrare anexei nr. 4 la Legea nr. 495/2004;

c) în situația în care s-ar aprecia că prin art. 67 alin. (4) din Legea nr. 495/2004 nu s-a abrogat anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995, să se statueze de către Înalta Curte de Casație și Justiție dacă anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 a fost abrogată prin Legea-cadru nr. 330/2009, respectiv prin Legea-cadru nr. 284/2010;

d) dacă după intrarea în vigoare a Legii nr. 334/2007 de modificare a anexei nr. 4 la Legea nr. 495/2004 (în vigoare la luna decembrie 2009 și care conține coeficienți identici cu cei prevăzuți ulterior de Legea-cadru nr. 330/2009 și Legea-cadru nr. 284/2010), respectiv și după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010, dispozițiile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 22/2004 coroborate cu prevederile anexei nr. 5 la Hotărârea Guvernului nr. 172/2003 (Hotărârea Guvernului nr. 515/2006) au reglementat/reglementează expres aplicarea dispozițiilor anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995.

34. În plus, față de cele susținute în cererea de recurs, recurentul a mai invocat și faptul că, începând cu data de 1.06.2017, intimatul — pârât B a dispus aplicarea coeficienților de ierarhizare prevăzuți în noua lege de salarizare (Legea nr. 153/2017), respectând principiile enunțate încă de la intrarea în vigoare a Legii nr. 495/2004, modificată prin Legea nr. 334/2007 și apoi abrogată prin Legea salarizării unitare nr. 330/2009 și apoi prin Legea-cadru nr. 284/2010.

35. Din aceasta perspectivă a apreciat că sentința pronunțată de instanța de fond este greșită, confirmându-se astfel discriminarea în materie salarială, la care au fost supuși o mare parte din militarii trimiși în misiuni permanente în cadrul structurilor N.A.T.O., în speță și recurentul reclamant, discriminare perpetuată până la 1.07.2017.

36. Intimatul-pârât a apreciat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primul rând, pentru că nu

există o practică neunitară așa cum susține reclamantul, acesta invocând două decizii care sunt pronunțate în anul 2011 și se referă la militari care au finalizat misiunile înainte de anul 2011, astfel că la acel moment era vorba de un alt cadrul legislativ, depunând practică judiciară din care reiese că soluțiile instanțelor sunt unitare în sensul respingerii acțiunilor ca neîntemeiate.

37. Pe de altă parte, intimatul a arătat că în interpretarea art. 519 din Codul de procedură civilă se poate solicita instanței supreme să dea o rezolvare de principiu în chestiuni de drept cu care a fost sesizată în sensul de a interpreta o normă legală care este îndoielnică, lacunară sau neclară, pe când în cauza dedusă judecătii este vorba despre aplicabilitatea unei norme juridice sau a alteia.

38. Prin urmare, intimatul-pârât a solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, solicitare care a mai fost respinsă, de altfel, în Dosarul nr. 27.267/3/2016 înregistrat pe rolul Curții de Apel București.

39. În ceea ce privește opinia asupra chestiunilor de drept, intimata-pârâtă a reluat susținerile din întâmpinare, arătând că în mod corect și legal instanța de fond a respins pretențiile recurentului-reclamant în ceea ce privește aplicarea coeficientului prevăzut de dispozițiile Legii nr. 495/2004, câtă vreme Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 este un act juridic legal aflat în vigoare și la momentul actual și care se aplică militarilor ce pleacă în misiuni externe, act care a suferit de-a lungul timpului mai multe modificări.

VII. Punctul de vedere al completului de judecată

40. În ceea ce privește punctul de vedere al instanței de recurs, în calitate de instanță de trimitere, Curtea de Apel București nu a putut face o apreciere asupra aplicabilității sau nu a coeficienților prevăzuți de anexa nr. 4 la Legea nr. 495/2004 și nici asupra abrogării implicite și a incompatibilității, fără a se antepronunța pe fond, fiind însă necesar a se stabili dacă, în contextul reglementărilor legislative ulterioare, ținând cont de activitatea efectivă a personalului militar trimis în misiuni N.A.T.O. de către B, comparativ cu personalul diplomatic trimis în misiuni de către D, există o similitudine, care ar conduce la o echivalare a coeficienților de ierarhizare, pentru evitarea situațiilor discriminatorii ce ar genera o salarizare diferită aferentă unor activități de aceeași natură, dar în misiuni diferite.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

41. La nivelul curților de apel nu a fost identificată jurisprudență și nu s-a înaintat niciun punct de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

42. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat prin Adresa nr. 633/C/851/III-5/2018 din 26 martie 2018 că nu s-a verificat și nu se verifică, în prezent, practică judiciară neunitară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

43. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție și al Curții Constituționale nu a fost identificată jurisprudență cu privire la problemele de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

44. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a arătat că sesizarea nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

45. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept analizează, în primul rând, dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

46. Conform art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și, asupra acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

47. Potrivit art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului și al părților”.

48. Din analiza acestor dispoziții, pe lângă condiții care se degajă explicit cu privire la admisibilitatea sesizării, se identifică și cele legate de regularitatea și calitatea sesizării instanței supreme, a căror neîndeplinire concură, de asemenea, la respingerea sesizării ca inadmisibilă.

49. Analizând cu precădere aceste din urmă cerințe, se constată că sesizarea formulată de Curtea de Apel București nu întrunește condițiile legate de regularitatea actului de sesizare, art. 520 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură civilă impunând ca acesta să îndeplinească anumite exigențe de ordin structural.

50. Astfel, instanța de trimitere are obligația identificării chestiunii de drept care necesită interpretarea, caracterizarea aspectului de noutate al acesteia, în planul interpretării și aplicării, identificarea aspectelor din care rezultă caracterul dificil sau dual al interpretării unor norme de drept, precum și a modului în care chestiunea de drept semnalată poate să determine soluționarea cauzei pe fond.

51. Dificultatea chestiunii de drept, ca element subsumat admisibilității, își găsește justificarea în dezideratul ca intervenția instanței supreme să nu se transforme într-un mecanism indirect de suprimare a rolului instanței investite legal cu soluționarea unei cereri, acela de a judeca în mod direct și efectiv o cauză în baza legii, rol consacrat constituțional.

52. Rolul completului care dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este acela de a releva norma și felul în care, din cauza complexității sau, dimpotrivă, a precarității reglementării, aceasta poate primi interpretări diferite și ar putea avea ca rezultat o jurisprudență neunitară. Instanța care formulează actul de sesizare trebuie să prezinte totodată și argumentele care susțin interpretările aflate în opoziție pentru a demonstra dificultatea pe care o are în a determina evidența unei anumite interpretări și, implicit, necesitatea de a apela la mecanismul de unificare.

53. În privința calității sesizării se impune a se verifica gradul de dificultate al întrebării cu care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată.

54. Această componentă este indisolubil legată de împrejurarea că autorul sesizării trebuie să releve chestiunea de drept determinantă, a cărei lămurire se impune pe calea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile.

55. Art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept” care necesită a fi lămurită și care prezintă un grad de dificultate suficient de mare, în măsură să impună intervenția instanței supreme.

56. Atât doctrina, cât și practica au statuat, în mod unitar, că aceasta se identifică într-o problemă de drept reală, dedusă din calitatea normei pozitive care fie este lacunară, fie neclară, imperfectă sau îndoielnică și reprezintă fundamentul raportului juridic dedus judecății.

57. Întrebările formulate în cadrul procedurii prealabile trebuie să vizeze chestiuni de drept punctuale, problema de drept să fie reală și nu aparentă, să privească interpretări diferite sau contradictorii ale unor texte de lege. De asemenea, problema de drept trebuie să fie una calificată, adică să necesite cu pregnanță lămurirea înțelesului și efectului juridic al respectivei dispoziții.

58. Consecvent acestei idei, nu reprezintă chestiune de drept, de natură să facă obiectul procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, identificarea normei de drept care se aplică într-o anumită cauză prin stabilirea limitelor în timp a efectelor actelor normative succesiv adoptate în procesul legislativ. Nu în ultimul rând, problema de drept trebuie să fie reală, iar nu aparentă, să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului, al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

59. În cazul prezentei sesizări, întrebările adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție nu vizează o chestiune de drept punctuală, ci aplicarea în timp a unor prevederi legale, consecințele intrării în vigoare a unui act normativ și incompatibilitățile unor norme juridice, respectiv dacă la data de 22 octombrie 2011 erau în vigoare dispozițiile anexei nr. 5 din Legea-cadru nr. 284/2010; dacă anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 a fost abrogată prin Legea-cadru nr. 330/2009, respectiv prin Legea-cadru nr. 284/2010; dacă după intrarea în vigoare a Legii nr. 334/2007, respectiv după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010, dispozițiile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 22/2004 coroborat cu prevederile anexei nr. 5 la Hotărârea Guvernului nr. 172/2003 au reglementat aplicarea dispozițiilor anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995; dacă din interpretarea art. 67 alin. (4) din Legea nr. 495/2004 rezultă că anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/2005 conține dispoziții contrare anexei nr. 4 la Legea nr. 495/2004.

60. Verificarea premiselor sesizării, determinate de circumstanțele litigiului și expuse în sinteză, relevă că, prin modalitatea de formulare a întrebărilor, instanța de trimitere nu pune în discuție, în cele din urmă, interpretarea unei norme de drept, ci tocmai identificarea normei de drept aplicabile, problemă asupra căreia completul nu s-a putut clarifica.

61. Chestiunea aplicării în timp a legii și consecințele juridice ale abrogării unor dispoziții legale reprezintă prerogativa activității de judecată a instanțelor judecătorești investite cu judecata unei cauze, manifestată în mod efectiv. Această chestiune nu poate reprezenta resortul declanșării procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, în defavoarea rolului constituțional al instanțelor de a judeca litigiile cu care sunt investite.

62. Mai mult, cele patru întrebări formulate de autorul sesizării au un grad de generalitate, iar chestiunile sesizate, care vizează aplicarea legii civile în timp și consecințele juridice ale acestei succesiuni, nu reprezintă o veritabilă problemă de drept care să necesite intervenția instanței supreme în exercitarea rolului său interpretativ.

63. Prealabil sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța de trimitere ar trebui să realizeze un examen riguros al îndeplinirii condițiilor impuse de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, dând o interpretare proprie dispozițiilor normative supuse dezbaterii, ce urmează a fi expusă în punctul de vedere al completului.

64. Rațiunea rigorilor procedurale impuse de legiuitor pentru declanșarea mecanismului de verificare jurisprudențială constă în asigurarea scopului pentru care a fost instituit acest mecanism procedural, fără ca prin acesta să se determine suspendarea nejustificată a judecării unei cauze cu consecința prelungirii nerezonabile a duratei procedurii judiciare și afectării

dreptului la un proces echitabil din perspectiva dispozițiilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

65. În consecință, în cazul unei sesizări lacunare, cu un grad de generalitate ridicat și în lipsa unor veritabile probleme de drept, cum este cazul pendinte, se impune respingerea ca inadmisibilă a sesizării.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 31.173/3/2015** cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 18 iunie 2018.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

